

И когато той затвори вратата и двамата останаха въ коридора — той се наведе да ѝ каже нѣщо на ухо и вмѣсто дума цѣлуна я по бузата.

Тя се изплаши и причервена се върна.

— Сърцето много кърваво, — се подсмѣ една.

Царка раздаде бонбонитѣ и седна на одъра си унесена. . . . Ако може. . . — си отговаряше на отдавнашенъ въпросъ. . . Щомъ не ме оправдаятъ, ще избѣгамъ съ него. . . Той ме обича. За мене ще направи всичко. . .

И дълго тя се опиваше въ нови желанія; и дълго я галиха крилата на съблазнителна мечта.

XXV

Старецътъ Игнатъ не мигна цѣла нощъ. Чакаше да се съмне и да напусне затвора.